

REBECCA YARROS

EEN IJZEREN VLAM

‘Een fantasyboek zoals je nog nooit eerder hebt gelezen.’

— bestsellerauteur Jennifer L. Armentrout

Rebecca Yarros

Een ijzeren vlam

FOURTH WING-SERIE – DEEL 2

Vertaling Mandy van Oirschot

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

*Voor alle andere zebra's.
Kracht is niet alleen fysiek.*

Een ijzeren vlam is een avontuurlijk fantasyverhaal met non-stop actie, dat zich op een brutaal, competitief militair college voor drakenrijders afspeelt, waarin elementen met betrekking tot oorlog, fysieke en psychologische marteling, gevangenschap, heftig geweld, zware verwondingen, levensgevaarlijke situaties, bloed, verminking, verbranding, moord, dode dieren, obscene taalgebruik, sterfgevallen binnen de familie, rouw en beschrijvingen van seksuele handelingen voorkomen. Lezers die gevoelig zijn voor deze elementen wordt aangeraden hier rekening mee te houden voordat ze aan de revolutie deelnemen...

VIERDE WING

De andere Wings hebben een identieke samenstelling

WINGLEIDER

UITVOEREND OFFICIER,
TWEDE BEVELHEBBER

SECTIE KLAUWEN

SECTIE-
LEIDER

UITVOEREND OFFICIER,
TWEDE BEVELHEBBER

SQUADRON 1

SQUADRON 2

SQUADRON 3

SQUADRON = 15 - 20 MENSEN

SECTIE VLAMMEN

SECTIE-
LEIDER

UITVOEREND OFFICIER,
TWEDE BEVELHEBBER

SQUADRON 1

SQUADRON 2

SQUADRON 3

DUBBEL OMLIJND= SQUADRONLEIDER
ENKEL OMLIJND= UITVOEREND OFFICIER, TWEDE BEVELHEBBER

SECTIE STAART

SECTIE-
LEIDER

UITVOEREND OFFICIER,
TWEDE BEVELHEBBER

SQUADRON 1

SQUADRON 2

SQUADRON 3

De volgende tekst is met grote nauwkeurigheid vanuit het Navarriaans naar de moderne taal vertaald door Jesinia Neilwart, curator van het Scribentenkwartier op Basgiath Oorlogscollege. Alle gebeurtenissen zijn waargebeurd en persoonsnamen zijn behouden om de moed van de gesneuvelden in ere te houden. Mogen hun zielen door Malek worden geprezen.

DEEL I

Hierbij wordt vanaf heden, in het 628e jaar van onze Unificatie, vastgelegd dat Aretia is verbrand door draken, in overeenstemming met het Verdrag dat de separatistenbeweging ten einde bracht. Zij die vluchtten, overleefden het, en zij die dat niet deden, liggen onder haar puin begraven.

—
Officiële kennisgeving 628.85
Opgetekend door Cerella Nielwart

HOOFDSTUK 1

Revolutie smaakt verrassend... zoet.

Ik staar naar mijn oudere broer aan de gehavende houten tafel in de enorme, overvolle keuken van het fort in Aretia en kauw op het honingkoekje dat hij op mijn bord had gelegd. Verdomme, dat is lekker. Echt heel lekker.

Misschien komt het gewoon doordat ik al drie dagen niet heb gegeten, sinds een niet-zo-mythisch wezen een vergiftigd mes in mijn zij stak dat tot mijn dood had moeten leiden. Het hād ook tot mijn dood geleid als Brennan er niet was geweest, die maar niet wil stoppen met glimlachen terwijl ik verder kauw.

Dit komt zeker in aanmerking als de meest onwerkelijke ervaring van mijn leven. Brennan leeft nog. Venin, duistere aanwenders waarvan ik dacht dat ze alleen in fabels voorkwamen, zijn echt. Brennan leeft nog. Aretia bestaat nog, hoewel het na de Tyrrische rebellie van zes jaar geleden was verschroeid. Brennan lééft nog. Ik heb een nieuw litteken op mijn buikstreek van acht centimeter lang, maar ik ben niet gestorven. Brennan. Leeft. Nog.

‘Die koekjes zijn lekker, hè?’ vraagt hij, en hij grist er een van het serverbord tussen ons. ‘Doet me een beetje denken aan die koekjes die de kok altijd maakte toen we naar Calldyr waren uitgezonden, weet je nog?’

Ik staar en kauw.

Hij is gewoon zo... hij. En toch ziet hij er anders uit dan ik me herinner.

Zijn bruinrode krullen zijn bijna tot aan zijn hoofdhuid kortgeknipt in plaats van dat ze golvend over zijn voorhoofd hangen en er valt geen zachtheid meer te ontdekken in zijn hoekige gelaat, waar nu bij de randen van zijn ogen piepkleine rimpeltjes zitten. Maar die glimlach? Die ogen? Het is hem echt.

En zijn enige voorwaarde voordat hij me naar mijn draken wilde brengen is dat hij me iets laat eten? Dat is het meest Brennan-achtige ooit.

Niet dat Tairn ooit op toestemming wacht, wat inhoudt dat –

‘Ik vind ook dat je iets moet eten.’ Tairns lage, arrogante stem vult mijn hoofd.

‘Ja, ja,’ antwoord ik op eenzelfde toon. In mijn hoofd probeer ik Andarna weer te bereiken, terwijl een van de keukenmedewerkers voorbij haast en kort naar Brennan glimlacht.

Andarna geeft geen antwoord, maar ik kan de glinsterende band tussen ons voelen, hoewel die niet meer goud is zoals haar schubben. Ik krijg nog geen goed beeld in mijn hoofd, maar mijn hersenen zijn ook nog steeds een beetje versuft. Ze slaapt weer, wat niet vreemd is nadat ze al haar energie heeft gebruikt om de tijd stop te zetten, en na wat er in Resson gebeurde, slaapt ze waarschijnlijk volgende week ook nog door.

‘Je hebt amper een woord gezegd, weet je.’ Brennan kantelt zijn hoofd net zoals hij altijd deed als hij probeerde een probleem op te lossen. *‘Het is een beetje griezelig.’*

‘Kijken hoe ik zit te eten is nogal griezelig,’ breng ik ertegen in nadat ik slik. Mijn stem klinkt nog steeds een beetje hees.

‘En?’ Hij haalt schaamteloos zijn schouders op. Het kuiltje in zijn wang wordt zichtbaar als hij grijnst. Het is het enige jongensachtige wat van hem over is. *‘Een paar dagen geleden was ik er nog behoorlijk zeker van dat ik nooit meer zou kunnen kijken hoe je, nou ja, wat dan ook zat te doen.’* Hij neemt een enorme hap. Blijkbaar is zijn eetlust nog hetzelfde, wat merkwaardig troostend is. *‘Graag gedaan, trouwens, voor het herstellen. Zie het maar als je eenentwintigste verjaardagscadeau.’*

‘Dank je.’ Dat is waar ook. Ik heb gewoon door mijn verjaardag heen geslapen. En dat ik op het randje van de dood in bed heb gelegen, was vast en zeker al meer dan genoeg drama voor iedereen in dit kasteel, huis, of hoe ze het ook noemen.

Xadens neef, Bodhi, schrijdt de keuken in, gekleed in zijn uniform en met zijn arm in een mitella en zijn zwarte krullenbol recentelijk bijgeknipt.

‘Luitenant-kolonel Aisereigh,’ zegt Bodhi, die een opgevouwen brief aan Brennan overhandigt. ‘Deze is zojuist vanuit Basgiath binnengekomen. De rijder zal tot vanavond hier blijven als u erop wilt antwoorden.’ Hij schenkt mij een glimlach en ik sta er weer van versted hoezeer hij van een zachtere versie van Xaden wegheeft. Na een hoofdknikje in de richting van mijn broer draait hij zich om en vertrekt hij.

Basgiath? Er komt nog een rijder hiernaartoe? Hoeveel zijn er? Hoe groot is deze revolutie precies?

De vragen in mijn hoofd worden sneller afgevuurd dan ik ze over mijn lippen kan krijgen. ‘Wacht. Jij bent luitenant-kolonel? En wie is Aisereigh?’ vraag ik. Ja, want dát is nu echt de belangrijkste vraag om te stellen.

‘Ik moest om voor de hand liggende redenen mijn achternaam veranderen.’ Hij werpt een blik op mij en slaat de brief open, waarbij hij het blauwe wassen zegel kapotbreekt. ‘En het zou je nog verbazen hoe snel je promotie krijgt als iedereen boven je continu blijft sterven.’ Hij leest de brief en vloekt, dan propt hij hem in zijn broekzak. ‘Ik moet nu met de Assembly vergaderen, maar als je je koekjes opeet, zie ik je over een halfuur op de gang en dan loop ik met je mee naar je draken.’ Elk spoor van het kuiltje, van mijn lachende oudere broer, is verdwenen, en in de plaats daarvan komt een man die ik nauwelijks herken, een officier die mij onbekend is. Brennan zou evengoed een vreemde kunnen zijn.

Zonder te wachten tot ik antwoord geef, duwt hij krassend zijn stoel naar achteren en beent hij de keuken uit.

Ik nip aan mijn melk en staar naar de lege plek tegenover me die mijn broer heeft achtergelaten. De stoel is nog steeds onder de tafel vandaan getrokken, alsof hij ieder moment terug kan keren. Ik slik het laatste beetje koekje door dat achter in mijn keel vastzit en hef mijn kin, vastberaden om nooit meer te gaan zitten wachten tot mijn broer weer terugkomt.

Ik zet me af tegen de tafel en ga hem achterna, de keuken uit en de lange gang door. Hij moet haast hebben gehad, want ik zie hem nergens meer.

Het uitvoerige tapijt dempt mijn voetstappen door de brede gang met hoog gewelfd plafond als ik aankom bij – *Wow*. De wijdse, gepolijste dubbele trap met gedetailleerde balustrades loopt nog drie – nee, vier – verdiepingen boven me door.

Hiervoor was ik te druk bezig geweest met mijn broer om hierop te letten, maar nu sta ik onbeschaamd naar de architectuur in deze enorme ruimte

te gapen. Elke overloop verschilt iets van die eronder, alsof de trap even hoog doorloopt als de berg waar dit fort in is uitgehouwen. Het ochtendlicht stroomt door tientallen kleine raampjes naar binnen, die voor de enige decoratie zorgen op de vier verdiepingen hoge muur boven de gigantische dubbele deuren bij de ingang van het fort. Ze lijken een patroon te vormen, maar ik sta te dichtbij om het geheel te overzien.

Het perspectief is er niet, wat op dit moment nogal als een metafoor voor mijn hele leven aanvoelt.

Twee bewakers kijken naar elke stap die ik zet, maar maken geen aanstalten om me tegen te houden als ik langloop. Dat wil in ieder geval zeggen dat ik geen gevangene ben.

Ik blijf door de grote gang van het huis benen en vang uiteindelijk stemgeluiden op uit de kamer tegenover me, waar een van de twee grote, versierde deuren van openstaat. Als ik naderbij kom, herken ik meteen Brennans stem, en mijn borst trekt samen bij de vertrouwde klankkleur.

‘Dat gaat nooit werken.’ Brennans diepe stem galmt. ‘Volgende suggestie.’

Ik loop door de enorme foyer en negeer daarbij wat eruitziet als nog twee vleugels links en rechts van me. Deze plek is verbluffend. Half paleis, half huis, maar op en top een fort. De dikke stenen muren moeten het zes jaar geleden van zijn veronderstelde teloorgang hebben behoed. Van wat ik heb gelezen is Huize Riorson nooit door enig leger bestormd, zelfs niet gedurende de drie belegeringen waar ik bekend mee ben.

Steen verbrandt niet. Dat zei Xaden tegen me. Deze stad – nu teruggebracht tot dorp – is jarenlang stilzwijgend en heimelijk heropgebouwd, recht onder generaal Melgrens neus. De relikwieën, de magische markeringen van de kinderen van de geëxecuteerde rebellenofficieren, houden hen op de een of andere manier voor Melgrens zegel verborgen als ze in groepen van drie of meer verkeren. Hij kan de uitkomst van gevechten waarbij zij aanwezig zijn niet weten, dus heeft hij nooit kunnen ‘zien’ dat ze zich hier op een gevecht voorbereiden.

In bepaalde opzichten doet Huize Riorson, van zijn verdedigbare ligging, uitgehouwen in de bergrug, tot zijn geplaveide vloeren en met staal versterkte dubbele deuren bij de ingang, me denken aan Basgiath, het oorlogscollege dat mijn thuis is sinds mijn moeder daar als bevelhebbend generaal gestationeerd werd. Maar daar houden de overeenkomsten dan ook op. Er hangt hier warempel kunst aan de muren; er zijn niet alleen borstbeelden

van oorlogshelden die op statieven staan tentoongesteld. Ik weet bijna zeker dat er een authentiek Poromiels wandkleed in de hal hangt, tegenover de plek waar Bodhi en Imogen in de open deuropening staan.

Imogen legt haar vinger tegen haar lippen en gebaart naar mij dat ik in de lege ruimte tussen haar en Bodhi plaats moet nemen. Ik ga er staan en zie dat Imogen haar half weggeschoren haar onlangs in een fellere tint roze heeft geverfd, terwijl ik lag te rusten. Ze voelt zich hier duidelijk op haar gemak. Bodhi ook. De enige blijk van het gevecht waar beiden in gevochten hebben, zijn de mitella waar Bodhi's gebroken arm in ligt en Imogens gebarsten lip.

'Iemand hier moet het toch gezegd hebben,' zegt een oudere man met een ooglapje en een haakneus aan het verste punt van de tafel, die de volle lengte van de twee verdiepingen hoge ruimte in beslag neemt. Plukken verdund grijs haar omlijsten de diepe rimpels in zijn lichtjes gebruinde, verweerde huid. Zijn wangen hangen neer als die van een wildebeest. Hij leunt achterover in zijn stoel en legt een dikke hand op zijn geronde buik.

Er is meer dan genoeg plek voor dertig mensen aan de tafel, maar er zitten er maar vijf, elk gekleed in ridderszwart, en allemaal aan de ene zijde, een stukje voor de deur, waarvandaan ze zich volledig om zouden moeten draaien om ons te zien – wat ze niet doen. Brennan ijsbeert voor de tafel, maar eveneens niet op een dusdanige plek dat hij ons gemakkelijk ziet.

Mijn hart bonkt in mijn keel en ik realiseer me dat het even gaat duren voor ik eraan gewend ben om Brennan in levenden lijve te zien. Hij is aan de ene kant precies zoals ik me hem herinner – en aan de andere kant ook niet. Maar daar staat hij – levend, ademend, en starend naar een plattegrond van het Continent die aan de lange muur hangt. De grootte van de plattegrond wordt enkel geëvenaard door die in de collegezaal van Gevechtsevaluatie op Basgiath.

En voor die plattegrond, met zijn ene arm op een enorme stoel geleund terwijl hij naar de aanwezigen aan de tafel staart, staat Xaden.

Hij ziet er goed uit, ook met de blauwe plekken die de geelbruine huid onder zijn ogen ontsieren vanwege slaapgebrek. De hoge hoeken van zijn wangen, de donkere ogen die meestal vertederen als ze in de mijne kijken, het litteken dat zijn wenkbrauw opsplijt en eindigt onder zijn oog, de werfelende, glinsterende relikwie die ophoudt bij zijn kaak, en de welgevormde lijnen van de mond die ik even goed ken als de mijne, allemaal bij elkaar opgeteld, maken hem fysiek gezien verdomde perfect voor mij, en dan heb

ik het alleen nog maar over zijn gezicht. Zijn lichaam? Op de een of andere manier nog beter, en de manier waarop hij het gebruikt als hij me in zijn armen heeft –

Nee. Ik schud mijn hoofd en kap mijn gedachten meteen af. Xaden mag dan wel beeldschoon, en krachtig, en huiveringwekkend dodelijk zijn – wat lang niet zo opwindend zou moeten zijn – maar ik kan er niet op vertrouwen dat hij me de waarheid vertelt over... nou ja, alles eigenlijk. Wat écht pijn doet, aangezien ik zo jammerlijk verliefd op hem ben.

‘En wat moet iemand toch precies gezegd hebben, majoor Ferris?’ vraagt Xaden, op volkomen en volslagen verveelde toon.

‘Dit is een Assembly-vergadering,’ fluistert Bodhi tegen mij. ‘Er is maar een quorum van vijf vereist om een stem uit te brengen, aangezien ze bijna nooit alle zeven tegelijkertijd hier zijn, en bij vier stemmen wordt een voorstel aangenomen.’

Ik sla die informatie in me op. ‘Mogen wij wel luisteren?’

‘Vergaderingen zijn opengesteld voor iedereen die erbij aanwezig wil zijn,’ antwoordt Imogen net zo zachtjes.

‘En wij zijn erbij aanwezig... op de gang?’ vraag ik.

‘Ja,’ antwoordt Imogen zonder nadere verklaring.

‘Terugsturen is de enige optie,’ gaat Haakneus verder. ‘Als we dat niet doen, riskeren we alles wat we hier opbouwen. Dan komen de patrouilles rondneuzen, en wij hebben niet genoeg ridders...’

‘Het is een beetje lastig om te rekruteren als we onopgemerkt willen blijven,’ brengt een kleine vrouw met glanzend pikzwart haar ertegen in. De donkerbruine huid bij haar ooghoeken rimpelt als ze naar de oudere man aan de andere kant van de tafel staart.

‘Laten we niet van onderwerp veranderen, Trissa.’ Brennan wrijft over zijn neusbrug. De neus van onze vader. De gelijkenis is treffend.

‘Het heeft geen zin om onze getalen te vergroten zonder een werkende smederij om hen van wapens te voorzien.’ De stem van Haakneus komt boven de andere uit. ‘We komen nog steeds een luminair tekort, mocht je het nog niet hebben opgemerkt.’

‘En hoe staat het met de onderhandelingen met burggraaf Tecarus wat dat betreft?’ vraagt een grote man met een rustige, weerklinkende stem, die met zijn zwarte hand aan zijn dikke, zilveren baard trekt.

Burggraaf Tecarus? Dat is geen familie van adel die in de Navarraanse

stukken voorkomt. In onze aristocratie zitten niet eens burggraven.

‘Nog steeds met een diplomatische oplossing bezig,’ antwoordt Brennan.

‘Er bestaat geen oplossing. Tecarus zit er nog steeds mee dat jij hem afgelopen zomer beledigde.’ Een oudere vrouw met een postuur als een strijdbijl richt haar blik op Xaden. Haar blonde haar komt tot net onder haar vierkante, witte kin.

‘Ik heb toch gezegd dat de burggraaf het ons überhaupt nooit van plan was te geven,’ antwoordt Xaden. ‘Die man verzamelt dingen alleen maar. Hij rúílt ze niet.’

‘Nou, nu wil hij zeker niet meer met ons rúílen,’ kaatst ze terug en ze versmalt haar ogen. ‘Vooral als je niet eens over zijn recentste aanbod wilt nadenken.’

‘Hij kan de tering krijgen met dat áánbod van hem.’ Xadens stem klinkt kalm, maar zijn ogen hebben een hard randje dat iedereen aan de tafel uitdaagt het met hem oneens te zijn. Hij stapt om de armleuning van de gigantische stoel die voor hen staat en neemt erin plaats, alsof hij deze mensen wil laten zien dat ze zijn tijd onwaardig zijn. Hij strekt zijn lange benen uit en laat zijn armen op de fluwelen armleuningen rusten – zonder een zorg in de wereld.

Er heerst een veelzeggende stilte over de kamer. Xaden dwingt bij de Assembly van deze revolutie evenveel respect af als op Basgiath. Van de andere ridders herken ik enkel Brennan, maar ik wed dat Xaden de machtigste in deze kamer is, gezien hun stilzwijgen.

‘*Voorlopig dan,*’ zegt Tairn ter herinnering, met de arrogantie die men enkel kan bezitten na honderd jaren lang een van de meest voortreffelijke gevechtsdraken op het Continent te zijn. ‘*Zeg de mensen je naar de vallei te brengen zodra ze met de politiek gedaan zijn.*’

‘Er kan maar beter een oplossing komen. Als wij de troepen niet van voldoende wapens kunnen voorzien om volgend jaar echt door te vechten, zijn onze kansen verkeken om ooit nog enige hoop te koesteren dat we de oprukkende venin op afstand kunnen houden,’ merkt Zilverbaard op. ‘Dit zal allemaal voor niets zijn geweest.’

De moed zakt me in de schoenen. Een jaar? Duurt het nog maar zó kort voordat we een oorlog verliezen waar ik tot een paar dagen geleden niets van afwist?

‘Zoals ik al zei, werk ik aan een diplomatische oplossing voor de luminair,’

Brennans toon klinkt feller, ‘en we zijn zo ver van het onderwerp afgedwaald dat ik niet meer weet welke vergadering dit is.’

‘Ik stem ervoor dat we Basgiaths luminair innemen,’ stelt Strijdbijl voor. ‘Als de oorlog bijna verloren is, hebben we geen andere optie.’

Xaden wisselt een blik met Brennan uit die ik niet kan ontcijferen en ik adem diep in als het tot me doordringt – hij kent mijn eigen broer waarschijnlijk beter dan ik.

En hij heeft hem bij me weggehouden. Van alle geheimen die hij verborgen hield, is dat er een die ik niet kan slikken.

‘En wat zou jij hebben gedaan als hij die kennis met je had gedeeld?’ vraagt Tairn.

‘Houd op met logica bij een emotioneel argument aan te halen.’ Ik sla mijn armen voor mijn borst over elkaar. Het is juist mijn hart dat mijn hoofd niet volledig toelaat om Xaden te vergeven.

‘Daar hebben we het al over gehad,’ zegt Brennan ontegensprekelijk. ‘Als we Basgiaths smederij innemen, kan Navarre de voorraden bij hun buitenposten niet aanvullen. Als die schilden wegvallen, zullen er talloze burgers sterven. Is er iemand van jullie die daar verantwoordelijk voor wil zijn?’

De stilte heerst.

‘Dan zijn we het eens,’ zegt Haakneus. ‘Tot we de troepen kunnen bevoorraden, móéten de cadetten wel terug.’

O.

‘Ze hebben het over ons,’ fluister ik. ‘Daarom staan we hier uit hun directe zicht.’

Bodhi knikt.

‘Jij bent ongewoon stil voor jouw doen, Suri,’ merkt Brennan op, die kijkt naar de breedgeschouderde brunette met olijfkleurige huid en een enkele zilveren pluk in haar haar, die haar neus optrekt als een vos, en vlak naast hem zit.

‘Ik zeg dat we ze allemaal op twee na wegsturen.’ Haar nonchalance bezorgt me een rilling over mijn ruggengraat, terwijl ze met haar knokige vingers op de tafel roffelt en haar gigantische ring het licht weerkaatst. ‘Zes cadetten kunnen even goed liegen als acht.’

Acht.

Xaden, Garrick, Bodhi, Imogen, drie gemarkeerden die ik nooit heb leren kennen voordat we de strijd in gestuurd werden, en... ik.

De misselijkheid komt op als een getijde. De Oorlogsspelen. We horen eigenlijk de laatste wedstrijd tussen de wings van het Rijderskwartier van dit jaar af te maken, en in plaats daarvan zijn we verwickeld in een dodelijke strijd tegen een vijand van wie ik vorige week nog dacht dat die enkel een volksverhaal was, en nu zijn we... Nou ja, we zijn hier, in een stad die eigenlijk niet hoort te bestaan.

Maar niet ieder van ons.

Mijn keel trekt samen en ik knipper de brandende pijn in mijn ogen weg. Soleil en Liam overleefden het niet.

Liam. Blond haar en hemelsblauwe ogen vullen mijn geheugen en de pijn ontploft achter mijn ribben. Zijn uitbundige lach. Zijn goedlachse gezicht. Zijn loyaliteit en vriendelijkheid. Het is allemaal weg. Hij is weg.

En allemaal omdat hij aan Xaden had beloofd mij te beschermen.

‘Van de acht is er niemand misbaar, Suri.’ Zilverbaard leunt op de achterste twee poten van zijn stoel en bestudeert de plattegrond achter Xaden.

‘Wat is jouw voorstel dan, Felix?’ werpt Suri op. ‘Ons eigen oorlogscollege opzetten, met al die vrije tijd die we hebben? De meesten van hen hebben hun opleiding nog niet afgerond. Ze dienen nog geen enkel nut voor ons.’

‘Alsof iemand van jullie ook maar kan bepalen of wij terugkeren,’ onderbreekt Xaden hen, wat hem iedereen aandacht oplevert. ‘Wij hebben het advies van de Assembly aangehoord, maar meer dan dat – adviés – is het niet.’

‘We kunnen het ons niet veroorloven hen om het leven te laten komen...’ stelt Suri.

‘Mijn leven staat gelijk aan dat van ieder van hen.’ Xaden gebaart naar ons. Brennans ogen kijken in de mijne, en worden groot.

Elk hoofd in de kamer draait naar ons toe en ik vecht tegen de aandrang om weg te lopen als bijna elk paar ogen zich op mij richt.

Wat zien ze? Liliths dochter? Of Brennans zusje?

Ik hef mijn kin omdat ik beide ben... en me voel als geen van beide.

‘Niet ieder leven,’ zegt Suri terwijl ze mij recht aankijkt. *Au.* ‘Hoe kun je zonder er iets aan te doen haar het gesprek van de Assembly laten afuisteren?’

‘Als je niet wilde dat ze het hoorde, had je de deur moeten dichtdoen,’ antwoordt Bodhi, die de kamer in stapt.

‘Ze is niet te vertrouwen!’ Woede kleurt Suri’s wangen rood, maar in haar ogen staat enkel angst te lezen.

‘Xaden heeft al verantwoordelijkheid voor haar genomen.’ Imogen stapt opzij en komt iets dichterbij me staan. ‘Hoe ergerlijk die traditie ook is.’

Mijn ogen schieten naar die van Xaden. Waar heeft zij het in vredesnaam over?

‘Die ene beslissing begrijp ik nog steeds niet,’ voegt Haakneus eraan toe.

‘De beslissing was simpel. Zij is tienmaal waardevoller dan ik,’ zegt Xaden. Mijn adem stukt bij de felheid in zijn ogen. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat hij het meende. ‘En ik heb het niet over haar zegel. Ik had haar hoe dan ook alles verteld wat hier besproken is, dus een openstaande deur doet er niets aan af.’

Er komt een vonkje hoop in mijn borst tot leven. Misschien wil hij echt geen geheimen meer hebben.

‘Ze is de dochter van generaal Sorrengail,’ merkt Strijdbijl op, met een duidelijk gefrustreerde ondertoon in haar stem.

‘En ik ben de zoon van de generaal,’ stelt Brennan.

‘En jij hebt je loyaliteit gedurende de afgelopen zes jaar meer dan bewezen!’ roept Strijdbijl. ‘Zij niet!’

De woede verwarmt mijn nek en kleurt mijn gezicht rood. Ze hebben het over mij alsof ik er niet eens bij ben.

‘Ze heeft in Resson aan onze kant gevochten.’ Bodhi wordt steeds gespannener en praat met luidere stem.

‘Ze moet worden opgesloten.’ Suri’s gezicht kleurt felrood als ze zich tegen de tafel afzet en opstaat. Haar blik flitst naar het zilveren haar dat een helft van mijn vlechtkrans opmaakt. ‘Ze kan ons allemaal de grond in werken met haar kennis.’

‘Mee eens.’ Haakneus volgt haar voorbeeld en kijkt met voelbare afkeer in mijn richting. ‘Ze is te gevaarlijk om niet gevangen te houden.’

De spieren in mijn buik spannen zich aan, maar ik verhul mijn gezichtsuitdrukking, zoals ik Xaden talloze keren heb zien doen, en laat mijn handen langs mijn zij hangen, dicht bij de dolken in mijn schedes. Mijn lichaam mag dan misschien broos zijn, en mijn gewrichten wankelbaar, maar mijn messen kan ik dodelijk precies werpen. Geen haar op mijn hoofd die er verdomme aan denkt hen mij hier te laten opsluiten.

Ik neem alle Assembly-leden in me op, om te beoordelen wie de grootste bedreiging is.

Brennan gaat in zijn volle lengte rechtop staan. ‘Zelfs al is ze gebonden

met Tairn, wiens banden bij elke nieuwe rijder diepgaander worden en wiens vorige band al zo sterk was dat Naolins dood hem bijna om het leven bracht? Zelfs als we bang zijn dat hij ook sterft wanneer zij dat doet? Dat Riorsons leven daarom met het hare verbonden is?’ Hij knikt naar Xaden.

De teleurstelling smaakt bitter op mijn tong. Is dat alles wat ik voor hem ben? Xadens zwakte?

‘Alleen ik ben voor Violet verantwoordelijk.’ Xadens stem klinkt lager, uit pure boosheid. ‘En als dat niet genoeg is, zijn er niet één maar twee draken die al voor haar betrouwbaarheid hebben ingestaan.’

Genoeg is genoeg.

‘Zé staat gewoon hier,’ snauw ik. Een onflatteuze hoeveelheid genoegdoening stroomt door me heen bij het aantal monden dat er voor me openvalt. ‘Dus houd op met óver mij te praten en probeer eens tégen mij te praten.’

Een van Xadens mondhoeken gaat omhoog en de trots die over zijn gezicht flitst, is onmiskenbaar.

‘Wat willen jullie van me?’ vraag ik ze, de kamer in stappend. ‘Willen jullie dat ik over de Barricade loop om mijn moed te bewijzen? Al gedaan. Dat ik mijn koninkrijk verraad door Poromielse burgers te beschermen? Al gedaan. Dat ik zijn geheimen bewaar?’ Ik gebaar met mijn linkerhand naar Xaden. ‘Al gedaan. Ik heb álles geheimgehouden.’

‘Behalve dat wat ertoe deed.’ Suri trekt een wenkbrauw op. ‘We weten allemaal hoe jullie in Athebyne zijn terechtgekomen.’

Het schuldgevoel vormt een brok in mijn keel.

‘Dat was niet...’ begint Xaden, die uit zijn stoel opstaat.

‘Aan haar te wijten.’ De man met de grijze baard, die het dichtst bij ons zit – Felix – staat op en onttrekt Suri aan mijn zicht als hij zich tot haar richt. ‘Geen enkele eerstejaars had een geheugenlezer kunnen weerstaan, vooral niet een die als een vriend werd beschouwd.’ Hij draait zich naar mij toe. ‘Maar je moet wel weten dat jullie nu vijanden op Basgiath hebben. Mochten jullie terugkeren, dan moeten jullie weten dat Aetos niet tot jullie vrienden behoort. Hij zal er alles aan doen om jullie te vermoorden vanwege wat jullie hebben gezien.’

‘Weet ik.’ De woorden voelen dik aan op mijn tong.

Felix knikt.

‘Wij zijn klaar hier.’ Xaden maakt even oogcontact met Suri, en dan met Haakneus. Hun schouders zakken verslagen naar beneden.

‘Ik verwacht tegen de ochtend een update over Zolya,’ zegt Brennan. ‘Deze Assembly-vergadering wordt hierbij verdaagd.’

De raadsleden duwen hun stoelen naar achteren en komen langsgelopen zodra wij gedrieën uit de weg zijn gestapt. Imogen en Bodhi blijven aan mijn zijde.

Uiteindelijk komt Xaden naar buiten, maar hij blijft recht voor me stilstaan. ‘Straks gaan we naar de vallei. Kom naar ons als je klaar bent.’

‘Ik ga nu wel mee.’ Dit is de laatste plek op het Continent waar ik achtergelaten wil worden.

‘Blijf om met je broer te praten,’ zegt hij zachtjes. ‘Wie weet wanneer je weer een kans krijgt.’

Ik kijk voorbij Bodhi en zie Brennan midden in de kamer staan, wachtend op mij. Brennan, die altijd de tijd nam om me te helpen mijn knieën te verbinden toen ik een kind was, die het boek schreef dat me door mijn eerste jaar heeft geholpen, Brennan... die ik zes jaar heb gemist.

‘Ga,’ spoort Xaden aan. ‘We gaan niet weg zonder jou, en we laten de Assembly ons niet voorschrijven wat wij doen. We besluiten met z’n achten samen wat we gaan doen.’ Hij geeft me een lange blik, waar mijn verraderlijke hart van samentrekt, en dan loopt hij weg. Bodhi en Imogen volgen hem.

Waarna ik me naar mijn broer toe draai, bewapend met zes jaar aan vragen.

‘IN HET EERSTE JAAR VERLIEZEN SOMMIGEN VAN ONS HUN LEVEN. IN HET TWEEDE JAAR VERLIEST DE REST VAN ONS HUN MENSELIJKHEID.’

—

XADEN RIORSON

Niemand had verwacht dat Violet haar eerste jaar aan het Basgiath Oorlogscollege zou overleven, ook zichzelf niet. Nu ze tweedejaars is, wordt de training nog serieuzer en Violet weet niet of ze dit aan kan. De uitdagingen zijn afmattend, extreem wreed en vragen het uiterste van de Rijders. Maar dat is niet eens Violets grootste probleem. Er is een nieuwe vicecommandant, die vastbesloten lijkt om Violet te breken, tenzij ze de man van wie ze houdt verraadt. Ze staat voor de ultieme loyaliteitstest, maar Violet heeft een ijzeren wil. Ze zet alles op alles om hier levend uit te komen. En alle anderen lijken de belangrijkste les vergeten te zijn die ze tot nu toe aan Basgiath hebben geleerd: drakenrijders maken hun eigen regels.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

